

Zastavujeme kiberů toky dříve, než ohrozí vaše firmí data, peníze i povězd.

Jsme Outu Cyber Security, experti na kibernetickou bezpečnost a také generální sponsor tohoto podkástu.

Intelligentní síť, Outu.

Je úterý 30.1. hořína. Posloucháte Studio N, tady je Filip Titlbach.

Dnes o tom, že máme narozedniny.

Mitá Vlada

Deník En slaví pětlet. Na českou medialní scénu vtrhl do doby plné globalních krizí a rozčirené domácí politiky.

Jakou roli si za tu dobu v české veřejné debatě vybudoval, na čem stojí hodnoty?

A jak se schání novináři a novinářky pro úplně novou redakci?

Buduzebtát šéf a vydovatelství hunzi Simkaniče, šéf redaktora Pavel Tomáška, a provozní ředitelky Evie Romancovové.

Vítejte. Ahoj.

Ahoj Filipem.

Ahoj Filipem.

Ahoj Filipem.

Jak se to stalo, že člověk, který hlásal, že skončí papírové noviny, člověk, který po vyhazovu z redakce aktuálně CZ přemýšlelo o nové profesy, vysoká státní úřednice, která se vinovala bezpečnostní politice státu, já který si myslel, že dožiju vrozla se a teď dělám audio v novinách a desítky a desítky kolegyn a kolegu, kteří opustili dobrá místa v redakcích, jak se to stalo, že tady sedíme a slavíme pět let.

Vtěl to tak vesmír, já to furt říkám.

Máš tenu argumentace jako Andrej Babiž, a kde bys to mělo víc nějak popsat jako prakticky.

Umej, na tom matku zemi a...

Zatnění slunce, měsí znovu a matka země a otec slunce.

Ještě ne, to byl vesmír celý a říkám to opravdu rád, protože těch nepravdi podobných okolností našeho vzniku bylo tolik, a zváž po těch pěti letech je skoro špatně věří, ale opravdu si to stalo.

Sedíme tady a máme pět let a je to radost.

Vlastně těžko se to vysytleje, ale byly jsme asi vržení do výru událostí, které nás trhli, uvěřili jsme jim teda.

To je potřeba říct, že asi všichni, kteří do toho šli, tak uvěřili, že to má smysl dělat.

A pak už to jelo a nešlo to zastavit.

Přesvěčili jsme pak i čtenáře.

A ti nám poslali tolik peněz, že zase přesvěčili nás, že to má smysl zkoušet.

Ty říkáš ve smír někdo tomu říkal třeba X-factor duše, to je jedno, co to je.

A čemu ale uvěřili, co to je?

Před tím je pěti lety, kdyby se zeptal
velké části potenciální cílové skupiny,
jak se marketingově říká,
tak ti řekne, že nemá co číst.
A fakt se poslyšel často.
Zvaž, když jsme po tom jako se začali bavit o tom,
že bysme něco měli vymyslet,
tak se ta věta opakovala, opakovala, opakovala.
Myslím si, že sen o dobré postěvě,
nezávislé novinářině byla tam myšlenka,
která přesvědčila.
Všechny, kteří do toho ošli,
někteří do toho nešli,
někteří zůstali tam, kde byli,
někteří podnikli něco jiného,
ale myslím si, že nakonec to,
že tady se polusedíme a pavíme si o tom,
že máme narozeniny páte,
je důkazem toho, že ta myšlenka
strhal správně a že to nebyl
jako jenom plásknutí,
a že ten hlad po něčem takovém
tady nebyl předstíraný,
ani je hraný
a zároveň, že tedy dá ten sen
tvrdě odpracovaný.
Vy jste všichni už ve studiu N byli,
každý k různým tématům,
ale takhle pohromadě jste tady
ještě nikdy nesedili.
Pamatojete si ten moment, kdyste
byli takhle vytrí pohromadě a říkali jste si tak,
teď musíme spustit novou redakci,
ten moment vůbec nennastal.
Pokud si dobře vzpomínám
tak já s Pavlém jsem se vůbec
neznala a on asi
měsíc neodpovídal na moje zouf,
ale maili kdy jsem se na něco ptala,
že neudpále řešil něco jiného.
Já jsem potom zase bolala
Honzovi a jako řešila s ním to,
co jsem chtěla řešit s Pavlém.
Opravdu mě,

ale já jsem si měším, že ten moment nemastal.

A nastol moment vás dvou?

Nastal, teď Filip je ukazuješ

a vy posluchači v to chvíli nevidomí, neviděli, teda neslyšeli a ne, no neviděli, to jsem tě ne.

Takhle my jsme se před začátkem v téhle trojici asi moc se neměli příli, že to zbavit,

protože každý měl úplně jinou práci na sobě a bylo to fakt stršně překotné,

a ještě do toho byli prázdniny, takže my jsme vlastně byli hodně nadálků.

A nysméně ten kontakt mezi Pavlem a mnou nastál vlastně záhyb.

Já jsem to nabídkoho stal v pondělí a Pavlovi jsem volal vpáte k tuším, pokud jsem právně pamatujem ty dny.

Takže pak jsme se viděli u nás doma a probrali jsme teda všechno možný odhráž dolu

v tom, že to nemá smysl, má to smysl, nemá smysl.

Tohle kolečko jsme absolvovali během těch prvních týdnů svícero lidmi s různými závěry

a každopádně nakonec jsme se navzajma si s Pavlem přesvědčili,

že to smysl má, i by to nemělo být.

No počkej nejhol mluvit, Pavle.

Ty než jsi začel schániť novináře pro tenhle projekt, co by šef redaktor.

Tak proč jim řekl jo?

Protože mi to asi přišlo, já nechci použít takovou frázi,

že to byla nabídka, která se neodmítá, ale byla to příležitost profesní,

která byla příli šlaková a atraktivní na to, aby mi umožnila.

Ty si říkal, že jsem zvažoval, že bych si vyskoušel třeba jinou profesi.

Já si myslím, že jestli byla nějaká nabídka,

která mě mohla udržet v novinári, tak to byla tato nabídka.

To znamená, že zkusiť tady postavit zcela nové médium,

nový deník po vzoru toho slovenského, je to tady třeba říct,

že tady byla inspirace ze slovenska a předběžná dohoda

vlastně ze slovenskou stranou.

Člověk má nějaké vnitřní ambice, nějaké vnitřní profesní puzení

a ta leta nabídka zahrála na tolik šikovně,

na to, co já jsem vnímal jako nějakou svojí vnitřní potřebu,

něco, co mám vyskoušet,

že ten první telefonát, který honza v ten pátek večer udělal

a který si pamatu opravdu velmi živě jako dneska,

tak nebyl rozhodující ve smnisu,

že od té chvíle bylo jasné, že já to pújdu dělat,

ale nastavil uvažování tímto pozitivním směrem

a pak bylo honzovo pozivání.

Čto je pozitivním směrem, že nebudeš mít žádný prázdniny?

Pozitivním směrem, že budu mít tuto novou práci.

To se trošku teď nípež vráně,

která je, že jsem ten kráty prázdniny nevěl,

já to měl úžasně vymyšlený,

jak se naučím španelsky během těch prázdnin

a pojdu s ženou do Španelska, což je její druhá domovina
a tam budu konečně schopen pro mlvičtější kamarády
ve Španelštině.

A boždí vadelní k nová profese?

No, těžko říct jako, ale tak všechno by bylo možné, zřejmě.

Tak tehedy to bylo nasměrováno už pozitivním směrem
ve prospěch Deníku N.

A pak schůzka, kterou si pamatů z onzou fyzická

byla tak, kdy opravily mě pozval k sobě domů,

my jsme se skoro vůbec neznali,

ono mě pozval k sobě domů,

a tam jsme myslím, se bavili poprvé o tom,

jako co všechno, jaká rizika to nese,

jaká rizika jsme ochotně akceptovat,

co jsou věci, které by jsme nebyli ochotně akceptovat

a ze jakých podmínek do toho půjdeme.

A pak byly ještě jeden až dva měsíce,

kdy vlastně nebylo jasné,

zdasou pohromadě řekněme,

finanční prostředky na to, abych já moh začít redakci oslovovat.

To jsme skutečně začali dělat až ve chvíli,

kdy jsme věděli, že zruha té třicítce novinářů,

kterou jsme schálněli na začátku,

tak budeme skopně nabinuť pracovní smoudy.

Větě se taky byla uhonzi doma?

Já jsem bývala uhonzi doma občas,

jako na rúsných roděných návštěvách už předtím,

takže to by jako ani nebylo potřeba.

Já si spomínám, že jsme spolu seděli,

jak se menevala, pojň,

takovárna, kde Honza,

teprv dostal sám tu napítku,

a já naprosto netušíc,

že bych mohla v třeba měk,

s olyse ty natkneš podpora a faninka,

tak jsem hrozně jako říká,

jo jo jo, to jen není k slováci, to je super,

to tady musíme mít.

A pak právě došlo k tomu,

že jsem byla postavená do situace,

říkal si, že mi budeš pomáhat,

tak to podělat se mnou,

tak to už po toho bylo jako trošku horší situace pro mě,

ale protože jsem se na jednou musela rozhodnout,

jestli mě mají posluchať,
či možnost přečít si můj rozhovor,
který vešel v deninku N,
tak tam je nadebsáno,
ty se zbláznil, já neumím dělat noviny,
no a to je jako můj
po 5 letech stále trvalý pocit,
že prostě neumím dělat noviny,
tak co tady vlastně dělám,
tak to je asi v pořádku tím pádem,
ale tehdy právě to došlo
jako tak daleko,
že jsem kývla na něco, o čem jsem byla
přesvědčená, že to pokazim.
Vlastně co vůbec budeš jako dělat?
Vůbec.
Ale on to taky nevěděl,
to je jako nikdo z nás nepostavil redakci
deniku, který je nejenom online,
ale i se bude tisknout.
My jsme potom jeli na exkursy do tiskárny
a k distributorovy,
a tam se na nás chodili koukat,
jak na zvířata, protože tam prostě
přišlo třeba 15 lidí se podívat,
který blázni rozjíždějí těštěnej deník,
jak to to vůbec jako dneska dělá,
to je Simkanič, který roky prohlašuje,
protože vlastně vydáváme těštěné noviny.
Takhle, ale tam myšlenka byla
fakt trešně silná, jo.
Já si pamatuju, já jsem to našel,
když kolegům na Slánskou
slavili 9 let založení
nebo o samostatnění od
Slánského sme.
Já jsem ten krát,
jak jsem tedy zjistil, tak jsem napsal
text, který je vlastně obdívával
a vlastně tady
šla i vlna, jako
protože to bylo už
pod té, co Mafra byla v ruku
Andrej Babiše, takže se to srovnávalo

a vlastně
slováci odešli ve velkém,
jako je jedno velké gest, to narozdíl
od různých českých
menších redakcích, které se
vlastně trhaly postupně
a tenkrát to nikdo moc nechápal
tady v Česku, jak je možné,
že to dá jako potopí
ten velký projekt, který mu
už kodí, protože
dají přednost takzvaně nezávislé
nařině před tím, aby sloužili
nějaké oligarchické skupině
a že vlastně tím
jí nechají vyhrát a tak.
Já jsem to nechápal, takže jsem přinapsal
jeden text, kdy jsem naopak vyjádřil
bezmezný obdifu, či tomu rozhodnutí
učité výřef ideály
a to, co potom dále další 4 roky
tak bylo jenom potvrzením toho,
že udělali jednak strašně správně
a jednak, že to dělají správně do teď
a ten obdif u mě to
nezmizel ani trochu
a jsem strašně rád,
že nás můžou dál inspirovat
a my jim státně, ne děláme o studu,
takže tohle...
Pojďme od obdivu krajáleditě, Pavle.
Byl si ve stresu, že nikoho neseží,
než pro ten řeský projekt.
No, že bych byl do předů, ve stresu,
že nikoho neseženu...
Jelši, koukáš mi dolečí.
Věděl jsem, že to nebude jednoduché
a bylo to nakonec těšší,
než jsem si myslil, jaké to bude.
A já vlastně spětně tomu rozumím,
protože já jsem opravdu nabízel
vlastně karikovaně řečeno to,
co řekla Eva. Já jsem nabízel,
že tady uděláme úplnou bláznovinu,

že tady rozjedeme noviny
v čase, kdy noviny končej
a že tady rozjedeme,
a to mluvím je o té těštěné verzi,
ale upřímně, lid podobná bláznovina
v Českém prostředí byla i myšlenka,
že by se tady platilo na internetu
za obsah.
To prostě v Česku nebylo nastaveno jako pravidlo,
že za kvalitní spravodajský,
spravodajsko-analitický,
spravodajsko-publicistický obsah
se platí.
A co teda si těm lidem naslivoval?
No, já jsem samozřejmě
měl v ruce příběh slovenského
deníku N,
a pak jsem měl svůj příběh
své dosavadní profesní dráhy
a pak jsem
mohl hovořit o Honzovi
jako o člověku, který mi tu práci nabídl
a který bude klíčovým člověkem
v té firmě, a to bylo více méně všechno.
Protože opravdu
nic dalšího nebylo.
A kolik lidí na to skočilo a kolik ne?
No, těch 35 lidí
se tady nakonec v září
nebo v řínu, oni nastupovali postupně sešlo.
Že během pár měsíců se tě podařilo
z renmovaných redakcí, prostě se zbílat
lidi, kteří vytvořili úplně novou redakci.
Ano, ale je to menší na těch oslovených.
Já si myslím, že bylo osloveno
80 až 100 lidí
a z nich se 35 do toho
rozhodují. Takže já si myslím,
že těch oslovených se rozhodla
do toho projektu na konec jít.
A do vynázu? On tak chce něco říct
otvíral toho knihu. Myslím,
že nás bylo 40.
Já se to pamatuju.

To je číslo ze stopařová průvodce.
Ano, 42.
Tady koukám do naší nové knižky,
která je teplá z tiskády
z nuli na 5 seménuje a je to
souhr našich titulních stranav
zpomínek na to, jak jsme začínali.
A tady je 6 matice, 6 rád, 7 portrétu
deníku N v nultém čísle
což bylo 28.
Rínavenku a kstili jsme to
přesně před 5 lety.
Takže 42 tváří se tam najde
a 42
lidí nastoupilo a podle mě
tak spíš 120 bylo
ište v tom oslovení na konec.
Já tam nejsem, protože na místě zapomíli.
Jasně, jasně.
Kdo řekl nejrychlý? Ano.
Já se to zdravám,
vyslovi to meno, protože Lenka
vrtíšková nejsichlevová
si myslí, že spětně měla
dělat trochu drahoty.
Je to pravda,
že ona kývla
okamžitě.
Pamatuje si Kavárna
v Karlině, už nevím, jak se menovala
tam na hlavní, na zastávce tramvaje.
S Lenkou jsme se scházeli
společně s Lukášem Wernerem
a ona uní se to povedlo
i natchnout na to, jak to ano padlo
přímo na té stůze.
Skoro všichni ostatní
si brali nějaký čas na rozmyšlenou,
někdo volal z druhý den.
Já musím říct, že Honza Moláček
ten byl taky jako úplně úplně...
Honza Moláček máš pravdu Honza Moláček je druhá...
Sym se mluvili já, to těžište,
že honi máš tak aktivně v hlavě

a to bylo prostě vopravdu
vlastně skoro tak,
že zítra přijde montovat ty židle.
No a byl někdo u koho
kohoste na konec přemluvili
a bylo zle kví tak pohod', ale ne.
Ale jo.
Ale ne.
Ale jo.
Ale ne.
Ale jo.
Já nebudu menova.
Já mám jednoho člověka,
kterým jsme teda říkali, no tak pod'
a ho řikne, no tak ne,
pak tu pod'.
No tak jo.
A pak stejně nenastoupil.
Ale jde naprázkám ho.
Ale ten krát jsem blhodně sklamaný.
Tak měli jsme po těch pěti letech
a tak myslím, že už můžete říct,
takhle ty se říkal, že s těm lidem
se snažou, jak si je nalákat
na svůj vlastní příběh, na příběh
slovenského enka,
na příběh honzi Simkaniče, inspirativní.
Říkal si, že to bude dobrý,
že to asi je tady nějak ryskantní podnik,
ale hrá si entozijázmus víc,
než se sam cítil entozijasticky.
Já si myslím, že jsem tomu věřil.
Když jsem jim říká,
a my jsme ten krát říkali,
že potřebujeme 18 tisíc předplatitelů,
tak byl ten krát spočítán business plan,
když to řeknu tímto žargonem,
že potřebujeme 18 tisíc předplatitelů,
aby to vycházelo dobře rozpočtově.
Tak já jsem tomu skutečně věřil,
že máme šanci je získat.
Takže v tomto smyslu to nebyl hrecký výkon
z mé strany.
Já jsem věřil, že to je realné,

že to je dosažitelné.
A my jsme na to měli tehdy 5 let,
kterou skupinou investorů,
která se rozhodla,
že rozjezd deníku n zafinancuje,
že vloží ty své peněžní prostředky do toho.
Takže v tomto smyslu
jsem to nemusel předstírat.
Já bych do toho sám nešel,
kdybych tomu sám nevěřil.
Ale když to říkáš na
85. schůzce
a musíš být stejně natřený,
jako na první, tak to už je
třeba někde si nějak...
jak to říct,
musíš někde si přitopit,
aby si dokázal tímto způsobem hoří.
Nemluvíš o drogách.
Nemluvím o drogách, já jsem naštěstí
do ničeho takového v životě nespádl.
Ale v tomto smyslu,
že opravdu si musel stejně entuziastický výkon
podat i po 30.,
po 50. a po 60.
Tak v tomto smyslu to bylo
velmi vyčerpávající.
Já vím, co znamená postovit studio,
protože jsme tady spolu lepili
ty akustické pěny
a stávoli jsme tady montovala
společně se mnou ty stoly
a kupovali jsme ramen.
Já vlastně, když jsem přišel do NK,
tak je to bezpečná doba po těch
4 roky a pár měsíců.
Tak jsem taky nevěděl, co dělám,
když jsme spouštěli podkást.
Jenom si pamatou, že my dva obas
Evou jsme dělali, že víme, co děláme.
Evou dělala, že ví, jak se staví studio.
Já jsem dělal, že vím, jakou techniku potřebujem
a jak má vypadat správný podkást.
Tak se říká, ale to fakt asi funguje.

A co znamená postavit celou redakci?
Co to v praxi znamená?
Já už si to asi nepamatuju.
Já si pamatuju mlhů,
plnou strašně dlouhých seznamů
úkolů, kdy jsem neustálet
počítal, kolik mi vyjde
peněz na místo a za co mám koupit stoly
a do toho mi právě vysky
volal nějaký kamarád, že někde
viděl nějaký stul, který by se tam hodil
do té redakci, jako že bych to koupila.
Když potřebujete nějaký barák?
To je pravda,
ale to bylo v době, kdy
jsem nic moc nedělala
a myslala jsem si, že mám volno
tak jsem hledala tu kancelář.
A to ještě nebylo hekticky.
Najít kancelář
není těžký, protože
dáš do vyhledávačů,
jaký chceš parametry,
spočítáš si, kolik budeš mít lidí,
to si by nás obíží počte metru
a pak hledáš tak, aby to bylo někde v centru.
Byli jsme se neustále nebyli schopný
dohodnout, co je centru měště,
takže já jsem vždycky jako říkala něco jako
hlešovice.
A on to říkal
No...
A...
Říkal
hlavně, aby to bylo na metru.
Takže je to.
A to byla zrovna ta snadná část,
takže to tu si vlastně spomíná hezky.
Obešli jsme jednu
lokaci, ta se nám ne líbila,
pak já jsem první přišla
tady do toho místa, kde teďka sedíme
a hon zapřišel asi v upul hodiny po mě
a když jsme došli na terasu,

tak jsme zjistili, že bezohledu na to,
co ten zbytek, jako jsi tady budou
těsnit okna, že tu už tak nějak spravíme,
že to tady chcem, protože ta terasa.
A ono taky,
je to tady vlastně taková snesitelně,
je to na metru, je to v centru,
vlastně jako nic lepšího jsme nemohli získat,
jenom ten dům skutečně je takový,
ale musíme něco technicky dořešovat, protože
spadla omítka na hlavu nedá.
Vlastně jsou dějou se tady různé věci,
ale jsme tady rádi, je nám to dobré.
Bylo pondělí, z vniceho jen nedal,
třízkodverma.
A ostatně myslím, že už to opravili,
takže to bylo vlastně jednoduchý.
No ale pak spíš takový to
zařídit počítače,
telefoní tarify,
zjistit, kdo kde chce sedět,
donotit Pavla Tomáška, aby mi odpověděl,
kdo máš nějaký problém s tom komunikací.
Kolik lidí má sedět spolu,
jestli editoři mají sedět zvlášť od redaktorů.
Takže tím, že nemáme open space
jako třeba slovenští kolegové,
tak jako já jsem popravdu jako
představ si člověka, který nikdy
v životě nebyl v redakci víc než na exkurzi.
A teď ti řeknou,
a teď to postav.
Takhle to nějak vypadalo, já do dneška
nechápu, jak jsme to mohli rozjet.
Ale hezký to je tady?
Já se ho vedl, chci říct.
On zase hlásí.
Já chci říct jednu důležitou věc
k tomu, jak je to těžký postavit
na zelení louce něco podobnýho.
To nejtěžší na tom celém bylo to,
že všichni záviseli navzájem na sobě
a na tom, že se proto rozhodnou.
A to byla moja rola potom

dát tedy procesy do hromady,
aby se iterovali navzájem
do toho budu B,
nebo A, nebo startu.
Každopádně investoři čekali na nás Pavlen,
jídeme jako s redakcí.
Redakce zase potřela nějakou,
a spodně jako minimální istotu,
že teda, když dají výpověď v práci,
takže jako nenastoupí
do prázdného, nebo na ulici někam
a mym tam budeme říkat,
že pro něj nemáme na konec ty peníze.
A to taky chvíli pedolné,
protože první texty byli sam na Facebooku
zvereněná, ještě jsme neměli.
To bylo v pořádku, to je,
že nemáš vežstvím si počít.
A to je ještě jako by ok,
když bylo,
no ale tak,
tohle je nepotřebuji, protože jsme si ověřili,
že byhem covidu, protože jsme psali všichni doma.
Ale nejdřív je to,
že opravdu jako tady byl záměr
slovenského inka a českých investoru,
že teda poskytnou náhau a peníze.
Ovšem, že se potřebovali
jako to dát lidem,
kterým mohli asi mohli trochu věřit,
že za ty peníze jako se něco
opravdu uděje.
A my jsme si mohli jako pozvat
tak jako projist to a říct
tak, sorry, depovedlo se
i to se stává občas.
A samozřejmě my jsme
takhle dopadnou nechtěli,
ale zároveň jsme jako neměli
bez toho jako jasného příslibu
kredit těm lidem říkat, hele
končeté,
stejně vás to v tím práci nebaví
a my vám nic neslibujem.

Takže tohle bylo vlastně
třeba pro mě osobně asi jako nejnáročnější
prožít, zažít,
ale šlo to všechno tak strašně překotně
a rychle. My jsme původně měli
jako se všim startovat až od
2019, vlastně od
nových roku.

Pak se vidělo, že teda tam před náma
to výročí, z té výročí Československá
takže teda vzkusíme to k tomu
a pak vlastně když už ty lidi
začely být tak rychle domlouzení
na prvního září, tak jsme řekli, no při co
jako se nebudu tedy jako na sebe koukat
v kanceláři, takže jsme začely
psát texty na Facebook
i připravené web, takže vlastně
i ten rychlý vývojná spotom
donutil, všechno udělá
rychle jít.

Já se jenom vrátím kevě.
Ty si redaktční právnička,
máš na starosti
mzdy, veškerou administrativu,
předplatitelský help desk
s desítkami tisíc předplatitelů
a předplatitelek, jezdíš za redakci
na různé kněžní festivaly
a zároveň se o nás staráš
a to najednou v těch pracovních věcích,
ale i v různých osobních situacích hodně.
Kopuješ nám dárky nevánoce,
mají kočky miliu odvojiny u hňatou deku
a všichni ti tady mají rádi,
ty sež vlastně podle mě nejobíbenější osoba
v redakci při tom osobi tvrdí,
když si byl vysoká státní úřednice
na velmi vysoké pozici,
kde si měl nás starosti bezpečnostní politiku
státu, do přece to zni jako lukrativní
zaměstnání.
Já mám nejdřív dvě poznámky a potom ti odpovím.
Jednak všichni milují

provozní ředitelky,
pře provozní ředitelky,
nakupujete, co potřebujete.
Dnes je to,
když si byl vysoká státní úřednice
na velmi vysoká pozici, kde si měl
nás starosti bezpečnostní politiku státu,
když si potřebujete.
Takže je vlastně jednoduché, by to blíbená.
Druhá věci, že to nedělám sama,
co si vyjmenoval. Máme na help desk
s kvělou báru Bukačovou
a s kvělou Madlugromovou
a obědvě se starejí naprosto
speciálně
a neobyčejně a nekonečně
laskavě a snaží se být
naše předplatitele.
Opravdu nejhodnější a dělat jim, co jim na očích vidí.
Kromě toho na ty knižní veletrhy
za jména Madlá. Já se tam vyspíš vyfotím.
Takže to není úplně
to, co si vyjmenoval všechno.
No protože Madla tě nechce pouštět ke knížkám,
jako přiznajíme si, že Madla neluje.
Takže je to trochu hrad.
Nicméně k té otázce.
Já jsem nebyla úplně tak jako vysoká
státní úřednicé, ale to není důvod,
protože jsem o tam tu chtěla odejít.
Tak bych byla vyšší, tak by to odešla.
Tak bych odešla asi ještě rychle.
Já jsem byla strašně frustrovaná.
I jaká byla politická reprezentace
v čele státu v roce 2018
premiér byl Babiš a prezident
byl Zeman. Tak já jsem po těch
bolbách, kdy
ta vláda byla se stavená tak, jak byla.
Oznámila tehdy v práci,
že pokud druhé funkční období
získá zase milož Zeman, se kterým
jsem vlastně, ne teď a přímo s ním,
ale si jeho kanceláři jsem měla pracovní

zkušenost, která byla opravdu velmi negativní.

Tak jsem prohlásila zem,

že prostě si začnul hledat novou práci.

Takže jsem si odledna začala hledat novou práci.

Očkej co ti dělali?

Já jsem pracovala na auditu národní bezpečnosti

a potom na těch různých akčních

plánech a věnovala jsem se vlastně hybridním

hrozbám z informacím. Já jsem to těž...

Ano, dělala jsem

bezpečnostní politiku státu, to taky z ní strašně

vznešeně, já jsem ji samozřejmě nedělala sama. Já jsem dělala

docela takový méně zajímavý úsek

z hlediska toho, co veřejnost

považuje za důležité, a to byla

vlastně všechno zginality.

Ano, ty nemá žádné zásluhy, jak ráda tvrdit.

Tam jsem, tam jsem...

S to přeložíme.

Tam jsem je vlastně povedlo v učitém úseku

dosáhnout nějakých poslunů a na jednou

jsem měl poci, že tam jako trochu gotovo

a v ten okamžik vlastně

vznikli konflikty s Ukrajinou,

Majdan, zabrání Donbasu a Krymu

prostě tyto záležitosti

a vlastně rozjela se ta dezinformační

kampaní úplně na veliko.

Já jsem, protože člověk odpovídá

tu dělá trochu sámono, ta náplň to

není, že přijde nějaký politika, řekne

problém je tohle, tohle budeme řešit.

Ekspertní státní úředník má

upozorněvat na to, co je problém a já jsem

viděla ty dezinformace, viděla jsem ty kampaně,

které tady jeli a hybridní hrozby

úplně na veliko rozjete a začala jsem

se vlastně snažit, aby to stát řešil

a nejdřív, ešte, když byl

premier sobotka, tak to trošku šlo

maličko, se to jako povedlo posouvat

a pak se to zastavilo.

Na hradě a část toho bylo

prostě, že je strašně těžké

pohnout se státní zprávou nějakým
snirem, když tam ta politická podporanení.
A já jsem
už byla potom asi příliš unavená,
začala jsem mít vyšší cholesterol,
začala jsem vychazovat všechny ty známky,
které člověk vyhodnotí, když je vyhodnotí
v čas, tak zjistí, že musí
změnit práci nebo
změnit něco. A to změna práce
v tomhle okamžiku, prostě pro mě byla
měl a odledná, jak se mít a čla hledat,
tak jsem zjistila, že vlastně není úplně jednoduché
práci, která mě bude uspokojovat.
Právnítská profese je samozřejmě
široká, ale mě se úplně nechtělo
dělat nějak komerční právo, nebo
dělat ve firmě, smouvi a takovédle
věci. Tak jsem začínala
být ještě nešťastnější a proto
měl honca strašně jednoduchou pozici, když měl
slovil. A dokonce jsem šla tedy dělat
že to skazim, takže to se vracím
okruhem zpátky k tomu svojemu starému
prohlačení, že to vůbec neumím.
S nadnější pozici i kvůli tomu, že
Milok Zeman ti jak si spříjemnil vánoční
sváteční atmosféru tím, že ti zmínil
ve svém vánoční poselství, je to tak.
Je to tak, ale to bylo
to jako nebylo úplně čerstvá věc.
Já už se nepamotu úplně, který rok
to byl, ale... A co ti to poprál k vánoci?
Já jsem to nikdy neslíšela.
Já jsem neposluchala pana prezident.
Já jsem se je posluchala vánoční poselství
prezidenta Zemane a
vlastně jsem neslíšela ani jedno
a neslíšela jsem ani todle, kde
mě zmínil, ale já jsem byla...
Ale poznala jste, že ti zmínil, že o nějakým
druhodně. Na jednou se totiž
stalo, že mi začel zvonit telefon
a pořád nějaká neznámá čísla

a já jsem byla na Chalupě
a jak víte, tak na Chalupě nemám úplně dobrý signal
a takže na jednu prostě mohl
strašně moc nepřijatý hovor a to a
vánoce, a teď já jsem s říkal, co to je
až jsem teda vylezla někam, kde signál je
a zavolala mi tisková, mluvčí
s ministerstva vnitra,
že teda nesmě mě zříkat, to byla
první informace a já jsem říká, ale já
vůbec nevím, bočem.
A pak jsem se to celé dozvěděla
zpětně, takže moje,
to těž naše přímení, naše rodina
prostě má takové přímení, které
se dověře pamatuje a není nás moc
a tím pádem si myslím, že bylo
vlastně hrozně jednodne...
Romancovová, a můj manžel Romancov
vlastně taky, taky jako občas
té televizibi a takové vlastně
navzdory tomu, že neděláme...
V studiu N, takže lidi vědí.
Navzdory tomu, že neděláme nic, co by bylo nějak
úplně populární, tak
jako vlastně hodně lidí vědilo, o kom
se mluví, když se zmíní prostě
ve vánočním poselství Romancovová
a mělo to teda ten první efekt,
že mě volalo hodně novinářů,
se kterými jsem nesmělo mluvit
a tam to mělo ten druhý efekt, že mi potom
volalo hodně lidí, které jsem nikdy
nezlyšel a ty se mnou nechtěli mluvit
a mě chtěli jenom vynadat.
Nechtěli popřád k vánocu, ani k vánocu,
ani vědě, co si myslím, nechtěli.
Zbohem a šateček.
Když jste na takových negativních
věcí, Pavle, tak prostě vlastně
vyhodili se aktuálně.
Já jsem se nikdy nedozvěděl důvod
od svého tehdejšího nadřízeného
v ekonomii, takže

v tomto smyslu
pro mě ten můj konec tam podivný.
Je pravda tá,
že my jsme se dlouhodobě
neschodovali zcela, v představě o tom
jak by aktuálně cézec,
za které já jsem tedy odpovídal jako
šef redaktor, mělo vypadat,
jakou roli by mělo být v rámci ekonomie,
v rámci toho tehdejšího tam
systému sdíleného newsroomu.
Na tom jsme se dlouhodobě
neschodovali, v tomto smyslu
byl ten můj konec logický, nicméně,
ani ten důvod mi nebyl uveden
v chvíli, kdyby mě bylo oznamováno,
že tam budu končit.
Jak to říct, jsou šef redaktori,
který jsou vidět a jsou slyšet.
A pak jsou šef redaktori, jako třeba ty,
který jsem moc
veřejně nevyadrují kvěcem
a
pro mě asi zásadnější spíš ta práce
v té redakci, ale ty jsteš zároveň
člověk, který stál u, pokud se nepletu
počátku aktuálně cézec,
stál si dokonce u počátku dvTv,
teď si stál u počátku deníku N,
tak
ten poslední start
byl před pěti lety tak je trapné
říct, že jsem u nám jen ze startu,
když ten poslední
v historii...
O co to je za úchilku neustále s ničím novým
přicházet na tu českou mediální stranu?
Uprí mě nemám sformulovanou odpověď
na tu tvou otázku, samotného
by mě zajímala. Já si myslím,
že to nějak do mého života přicházelo,
aniž bych si to tam přivolával,
ale zase, když se něco stane
i potězu považovat za

prokázanou, že jsem si to nějakým způsobem do života nepřivít.
Takhle, říká se, že když máš dva přegni, ty seš zberatel.
Takže na stejném principu bych řekl, že už je to... Prosím, neoznačovat mě za zberatele médií.
To bych nechtěl.
Tomu, co si říkal ty v té otázce, já skutečně za svoji primární zodpovědnost a roli považuju práci do vnitř redakce.
Aby prostě byli vytvořeny podmínky pro kolegi a pro jejich práci takové, jaké potřebují, aby mohli dělat co nejlépe svoji práci.
Takže, já si myslím, že by možná neškodilo, teď kouknu takhle třeba na svého šefa do prava, kdybych se třeba prezentoval veřejně o něco více než dosud, ale říkám z odpovědně, že jsem na tolik vytížen tou prací, kterou si žádá ten tým v tuho chvíli 50 kolegu redakčních, že se věnují priorityně tomuto a ty víš, že třeba když ty mě pozveš, to podkáz tu, jak já ti nikdy neodmítanu.
Ještě já by ho.
Honzo.
Já to musím říct po třetí, když tady už padlo, ale jak se stalo, že šefem vědelatelství se stal tady člověj, který dlouho robě hlásal, dlouho robě, že ty noviny nemájí smysl, že ten papír skončí?
Nětěk, že by jdej nebyl.
Já si myslím, že jsem si ho zasloužil, protože To je karma, ne?

Ne, to není karma.
Tady hle stránka.
Na naší kníze.
Já už si přestávám věci pamatovat.
Tomáš byla dvacátého,
já už vidím, dvacátého, sedného,
ledná, 2018.
Kto veľkoliko lidí by bolo ochotný
chlasovat svojou peněženkou za to, aby
deník N začal vycházat i v Česku.
Takže dvacátého, sedného, ledná,
a v závodce tam bylo Praha je počtom
čitatelou naše druhé, nejsilnějšíe
mesto. A já,
já mám tady pod tím, jako reakci
na ten post facebookový
Česká mutácia FIHA
SS My Leakem.
Takže já jsem si to objednal
a za
3 měsíci to přišlo.
Já si objednávám něco toho.
Takže já si tak, no.
Jaká je mný studeník N za těch pět let?
Za ujmul v té veřejné debatě?
Ve veřejné debatě.
Já si myslím, že
my jsme dokázali za těch pět let
přinést tolik informací
do veřejného prostoru
a zjištění a odhalení,
která by jinak veřejně známá nebyla,
že to je za mně
asi, když tak to budu reákovat
rychlé na tvou jí otázku,
ten největší přínos,
který deník N má
do České veřejné debaty,
že směřujeme debatu
k podstatným věcem,
protože to je to,
jak se snaží mě řídit dramaturgii
obsahu deníku N,
že si vždycky klademe otázku

po veřejném zájmu,
potom z data věc je důležitá
pro společenské rozhodování
diskusi
společenskou o podstatných věcech
a o těch věcech píšeme.
To si myslím, že ten náš primární přínoz,
který je pro společenskou diskusi
v Česku, protože vždycky
je to primární motivem
na všech nás všech redakčních setkáních,
tak vždycky poměřujeme to,
o čem píšeme tímto způsobem.
A na jaký konkrétní soluk a preseš písnej?
Ty to asi budeš rámovat,
jinak preseš slušnej člověk, ale
kdyby se měl vyjmenovat nějaký zásadní kauzik,
který je hly s tím veřejným děním,
díky deníku N prostě byly odhalen,
tak co to je?
Myslím si, že...
Víkne pará spoust a zlavy.
Jsou ské byty.
Dominik Ferry.
Já hledám jednu věc, když se s mě takhle zeptal.
Všechny ty tři,
které si vyjmenoval, tak nepochybně
by patřili k tomu,
co
jsou zřejmě nejvýznamnější kauzy
deníku N,
které přinesl a které odhalil.
Ale snažil jsem se najít nějakou jednu,
která by
byla ta nejvýznamnější a...
Já budu dalmenovat mezetim.
Petro Koubský a vysvětlování covidu,
Petra Procházková a její reportáže
z Ukrajiny,
z tůleckých hranic.
Já si myslím, že to, co rámuje
tůpě těletou existenci deníku N,
a ono je to vlastně banální konstatování
umédy a z pravodajského,

jsou věci, které
nám přihrálo dění.
To znamená, že my jsme
seksuální obtěžování Dominika Píhová.
Já ti do toho takhle budu, takhle ty tulkama.
Co mi napadá?
My jsme se museli popasovat
první asi velká krize
společenská, celospolečenská
i globální, která prostě přišla
byla covidová krize.
Honza, vím, že o tom hoří to bylo
po roce, existenci roce a půl
roce a půl existenci deníku N,
což byl obrovský zásach, protože
ta redakce, jak byla poskládána,
opravdu z lidí
asi z osmi různých redakcí,
tak se zžívala
a dávala dohromady
a nebylo to vlastně jednoduché
vytvořit ten jeden tým,
který by měl prostě
společné návyky a uměl na sebe reagovat
tak, jak když existuje redakce
5-10 let, tak tyto návyky
tam existují. A přišla
tato věc, která nás poslávala
vlastně na home ofisi.
A my jsme skoro dva roky
fungovali nadálku
a myslím si, že to, co si zmíněl
to, jakým způsobem Petr Koupský
byl schopen psát a informovat
o té covidové pandemii,
takže mělo zásadní velif
pro pochopení té věci,
pro tůmení vášní
a pro
rozumné uvažování lidí.
Jako já myslím, že rada z lidí
byla na pokraji
zroucení psychického
z toho, co se dělal.

A Petr si myslím,
že byl schopen
směřovat uvažování lidí
racionální směrem
k tomu, jaká je cesta
z té kritické
situace.

Válka nepochybně byla další
událost, která zasahla
způsobem, který jsme asi nikdo
neuměli představit do našich životů
a tady si myslím, že Petra
Procházková je nepochybně méno,
které musí zaznít.

Petra se svojí zkušeností
to, jakým způsobem ona je schopná
bez předsudečností
vysvětlovat
ze všech úhlů pohledu
to, co ta válka
znamená, jaké má důsledky,
jaké má příčiny,
tak že je
mimořádné a mimořádný prínos
pro veřejnou debatu
v České republice.

A americké prezidentské volby
a jenacyklerová přímo z místa?
A české volby, české snimovní volby
a české prezidentské volby
byla, myslím,
svrtá, když bych
menoval takhle v důležitosti
událost, která rámovala
rozhodovala o tom, jestli Deník N
bude relevantním hlasem
v té společenské debatě
v Česku.

Ekonomická redakce Michal Tomeš
společně s Lukášem Prchalem.
A všechny ty věci,
o ty věci, které průjti do Ruska?
Všechny ty věci, které ty menuješ,
tak bez nich by nepochybně nebyl

Deník N a nebylo by
konec konců, to tady možná
se nezaznělo, ale myslím,
ty peníze, které nám byli
svěřeny, tak jsme nepoužili na
reklamní kampaně a po lepení
Billboardu po České republice
a opravdu v podstatě všechny
jsme investovali do toho, aby
vznikali články.

Počkej, ale pár Billboardu jsme měli,
myslím, že Petra Procházková dokonce nějak spadla
z toho Billboardu, jako ne, ona konkrétně
na tom plakátu.

Doporučuju, ten příběh s Petrou
a to jenom rychle měl kinka, ale
ten sem si napsal, já zchutím,
co si zaspomínal na to, jaký
strahlavy chřice, ale
bylo od těch, Billboardu 8
a to není moc,
to není moc, a byli jenom v Praze
ale jste něj, jsme si to užili
a ta spomínka mě bavila
i se pisovat po těch
třech letech. A tak co se stalo teda?

Z tou Petrou? Z Petrou?

Ať si lidi koupí knížku, to já nebudu takhle...

A tak a spodně co naznačné?

Dlouho bylo, ne?

Dlouho, jo?

I díky Covidu, Covid nám jako umožnila by Petra
byla dlouho na průmyslu.

Ale ne, já takhle,

já ještě bych doplně Pavla

ten pohled je, myslím si,

že nebo jak si ho ramujá,

že samozřejmě nemáme šanci

v našich kapacitách udělat úplně všechno.

Ale to,

že to děláme

na...

na...

děláme

na špičkový úrovni to, co zvládáme kapacitně.

A

že ty věci

dokážu být vymečné

a vlastně naprosto původní.

Tak

je podle mě základ, který nás odlišuje

od velké části mediálního provozu

v téhle zemi.

Ať už právě Petr Koupský,

který v mě samotného dokázal,

uklidně ty tím, že nám řekl,

že to nedopadne moc dobře.

A nemajš připravit, tak s tím

začneš počítat.

Nebo spravolejství,

správě z poinvazy,

myslím si, že jsme byli absolutní špička

v tom celem badíku mediálních informací

v Česku.

A potom, když jako objevíš

i jako lidi zvenší,

tak zvaně, kde o kterých si

neměl tušení, jako řeha

Katia Kanakova, která píše

naprosto úžasné komentáře právě

na téma východního konfliktu.

Tak to všechno dělá potom

jako nějaký balík informací, podle kterých

se fakt lidi naučí,

rozumět lepe světu, jak je náš slogan.

A jsem strašně rád, že ho máme,

protože myslím, že vystihuje to, o co nám děje.

A jenom to ukážu,

třeba na příkladu Honzi Wernicra,

podle mě jako neviměst, někdo líb

píše o armádním dění

a o těch

valečných událostech

z toho právě profesně armádního

hlediska.

Patří jako

k nejdolizdějších novinářů

v tom letématu.

A není to o tom, jestli píše
moc nebo málo, ale píše do hloupky
souvislostech tak, že ten obrazek
potom má úplně jinou hodnotu,
než povrchní dojmy, kterých je všude plnout.
A myslím, že na tomhle
jako chceme stavět
a chceme, aby v každé té vertikále
tematické jsme měli podobného
experta. Ať už je to Petr na
Covid, i když ten se za
na Covid nepovažuje, ale myslím, že byl
fakt číslo jedna, nebo Petra
nebo Honza
na armádu. A
pokud nám to čnáři umožní
a budou přibývali předplatětele
tak počítáme s tím, že se
jako ty vertikály budou zmnožovat
a že zkusíme zase jako zabrat a být
co nejlepší. Nebo iba bez děkova na zdravotní.
To je pravda, že novináři starý profilují.
Jak teď
vymyslet oslín můstek k tomu,
co chce s vámi řešit? Asi navážu
na Evu, a na to, jak nechtěla poslouchat
Miloše Zemana,
tak přes Miloše Zemana navážu na nového
prezidenta, kterého já jsem poslouchal
tedy 28. října, co říkal ve
Vladislavském sále připředávání
státních veznamenání. Já ho budou
nebudu citovat, protože si nepamatují
přesně ta slova, ale to, co jsem pochopil
z toho, co říkal, je, že
sebe reflexe, a to i ta
historická pro Českou republiku, je potřeba,
že nám pomáhá vporádat se
bou a vidět, kdo jsme
a jakým způsobem dál kráčit.
To je to, co já jsem si odnesl od Petra Pavla,
a myslím, že je to něco, co můžeme
uplatnit i v nějakém mikroměřídku
na to, co vlastně děláme tady.

Pojďme možná i k tomu, co nám za tím nejde.
Kde děláme chyby? V čem máme
prostor se zlepšovat?
Kde ještě třeba hledáme nějakou pevnou
půdu pod nogama? Co to je?
Věc, která se v debatách,
když já vedu, vlastně permanentních z kolegy
z redakce objevuje neustále,
tak je vybalansování
toho, do jaké míry
si nechat dyktovat
agendu právě tím, co se děje,
do jaké míry se nechat
vejst aktuálním děním
a minovat se jemu,
a do jaké míry
se snažit tu agendu
stanovovat mysami za sebe.
Toto je vlastně téma, které nikdy nezmizí
s té redakční debaty,
protože my děláme spravodějské medium
a my nemůžeme abstrahovat
od toho, co se děje.
A najít rovnováhu v tom,
kolik energi a úsilí
věnuješ tomu,
že popisuješ, vysvětluješ,
analizuješ aktuální dění
a do jaké míry se snažíš
do toho aktuálního dění
nestémata, která
třeba zapadají, protože
se řeší váleční konflikt,
když se děje covid
a přitom víš, že jsou tak důležitá,
že je potřeba, aby zněla dál
v té společenské diskusi.
Tak vlastně každodenní hledání
této rovnováhy
mezi věnováním se aktuali tam
a věnováním se
vlastní agendě, kterou považujíš
za důležitou, máš
za vlastní zodpovědnosti v nás

do té veřejné debaty.
Tak to je to, co je myslím
neustála otázka griešení
a obyklé to tak
život to tak
zařizuje, že někdy se příliš
soustředíš na jedno a zmizíte
pozornost toho druhého a pak
třeba si to uvědomíš a převrátí se to
ta rovnováhatí zase na tu druhou stranu,
že tento neustálý balans, aby si
udržel z pravodejskou relevanci
toho média a zároveň udržel
jeho agendu, tak to je to,
co myslím si, že se nam
stále může darit ešte lépe než do teď
a rozhodně je to, co
na co musíme každodinně myslet,
aby jsme tuto rovnováhu drželi.
Myslím, že Pavel to říká spravně
to, co
já prožívám poslední době
čím dá tím víci je
přemýšlení na tím,
jak obstát
tím klidnějším hlasem, o který se
pokoušíme
v tom naprosto
staršílenějším veřejnem
prostoru, který o diskuzi
v konečném dusletku nestojí
přesto, že těch diskusijích přístěvku
je vlastně strašně moc
a ta vyhroce
na emoční atmosféramy absolutně nesedí
a opravdu se to
zhoršuje, já jsem závislák na tvítru
už, jako 15 letným
já nevím jak dlouho a
mám pocit, že to
začíná být nesnesitelné prostředí
a vlastně nevím, čím to úplně je
jestli je to tím, že se toho děje
fakt hodně dramatického kolem nás

ale
vlastně ve chvíli, kdy člověk
nastoupí s něčím klidnějším
tak je to
zahlušeno
nebo odmítnuto
jako něco, co je příliš složité
komplikované, nepříjemné k řešení
a třeba to jako
i ničí nějakou jednoznačnou
pozici toho člověka
a je úplně jedno z jaké strany
to je a teď dostáváme na kládačku
za to, že píšeme pro palestinský
a pro izraelský zároveň
na to koukám, je to stejný výstup
ale jako schytáme to z obou stran
to, co chodí do mailu, to, co je na sítích
tak já boužel moje rohle
je sledovat to
a vlastně
člověk by to mohlo odmítnout
takovou folklóre, jako, že to patří k věci
že prostě na každé straně
jsou nějaké jako úplně
nedomyšlené pozice
a emoční hroty
ale opravdu si myslím, že v poslední době
to čím dál horší a že to vlastně
zne možně jakékoliv
porozumění
jakékoliv hledání cesty
ven z toho celého
a že to může způsobit spoustu
spoustu, nepříjemných
zlých a ošklivých věcí
a popravdu tohle
je teď jako moje téma
ve vnitř v sobě samém
že nevím co s tím
protože
mě přijde, že to prostě
rostočená spirála směrem do
něčeho

nechci být účas ten
a samozřejmě jako na konci si řeknu
že takových momentů
v historii bylo spousta, že nic jiného nepomohlo
než dělat svojí práci
a takže uvidíme co nás čekám
Já to zažívám taky nevlastní kůži
v posledních dnech
je pravda, že za
rozhovor s
Jakubem Santos a s Irenou Kalhousovou
se byl považován za
moderátora, který je přílež pro Izraelský
po rozhovorech se šádím
a s Vojtou Boháčem
jsem byl zase přílež pro palestinský
a člověk, který podpůruje terorismus
což já neprosto odmítám
ale my jsme se
do toho vlastně trochu zasadili
vlastní chybou
do toho posledního helu
říká sešit stormu na sociálních sítích
možná podíme se vrátit k té posledních hyby
v rámci teď se bera flex, kterou tady taky provádíme
kterou jsme udělali kvůli, které se strhlata
velká debata na sociálních sítích
která se týkala studia N
respektive přepisu našeho podkáztu
co se stalo, Pavle?
Stalo se to, že
jsme
chtěli dostat
do
písemné podoby, co nejrychlí
přepistvého podkáztu
protože jsme to téma považovali za důležité
Bylo to téma aktuální
ty si reagoval tím rozhovodem na
aktuální událost, která se odhrála
v Izraeli, kde byly
promítnuty záběry
z terroristického útoku Hamásu
na Izrael

Pozval si s hosta do studia,
který té události byl přítomen
tudíž pro nás byl očitým světkem
takže důležitým
relevantním respondentem
protu věc
a my jsme se rozhodli,
že chceme mít vlastně ešte ten samý den
ve večerných hodinách
hotový přepis
na webu a publikování
když jsme volili
skrácenou verzi
skrácenou z jednodušenou verzi
toho přepisu
a
dělal se v něm chyba
v té kritické pasáži
která se potom stala předmětem
těch vášnivých diskusí
na sociálních sítích
editor neodhalil
tu věc
neměl naposlouchaný
přesně ten rozhovor
vlastáž nebyl schopen to odhalit
je to chyba, která mě mimořádně mrzí
protože
poškodila
radu lidí, poškodila
Vojtěch a boháče, poškodila tebe
jako moderátora
toho podcastu, poškodila a to pochopitelně
mě jako člověka
z odpovědného za deník n, poškodila
mrzí nejvíc, poškodila deník n
takže
stala se tam
stala se tam soubor chyb
kde
toto se nám prostě nesmí stávat
a já věřím
že to co jsme si byli schopni říct
druhý den na editorské poradě

a říci jako poučení z té věci
takže povede k tomu
že
se nám tyto chyby nebudou
znovu stávat a nebudou se opakovat
protože
mluvíme tady o tom, že
deník n si 5 let buduje důvěru
což je
práce dlouhodobá
se trvala
usilovná
a tady uvěra se strácí
nezaslouženě rychle
a strácí se i na těchto
konkrétních jednotlivých případech
takže
ta zodpovědnost ve finále
je moje protože já jsem
zodpovědný za obsah deníku n
a věřím
že to poučení z té věci
pro nás jsme si byli schopni formulovat
tak že se budeme schopni této chyby
nebo obrobné chyby
v budoucnosti vyvarovat
ta spolou zodpovědnost je i na mě
co by moderátorový studen
protože já jsem podepsaný pod tím textem
a taky jsem se ho měl přečíst
protože pod ním je moje ménu
takže já přibíromu či to zodpovědnost
a já jsem myslím poměrně otevřený
moderátor na místní poměry
a snažím se hrát
z posluchačí a posluchačí kamyféra hru
myslím, že otevřeně tvrdím
tohle je množské remeslo Vest
a mám určitou tendenci taky k tomu
něco říct protože mě ta chyba
nesmírně mrzí
mrzí mě ta chyba uči s chef redaktorový
redaktorový v Okspotu
Vojtěchu Boháčovi

mrzí mě z toho důvodu
že poškodila spoustu dohoštěných lidí
mrzí mě z toho důvodu
že ta epizoda
toho podkásto zapadla
v té bouři rozložení
ta bouře byla do určité míře legitimní
se zestratil
a v té epizodě padla od Vojty Boháče
myslím rada důležitých věcí
stejně jako v ostatních epizodách
které jsem změňoval ať už jako Bensanto
nebo s Irenou Kalhousovou
s kterými jsem to témaj zravo skopala
z tenského konfliktu taky rozebíral
a že budu úplně úpríměj tak ačkoliv
necítím vynu co by člověk
který by udělal to chybu
tak
cítím to z polozoutpovědnou za celou redakci
a omlouvám se úprímě Vojtovy
se čtenářům a omlouvám se posluchačům
protože tohle se dít
v ideálním světě nemá
takové ale chyby nemáme dělat
záraveni musím dodat
že i mě osobně ta atmosféra
rozhořčení do určitý míry
se jimula
asi jste si všimli, že jsem pár dní
nemoderoval studio M
a je to kůli tomu, že
že to emoční vypětí
mě skrátka vyrodilo z práce na nějakou chvíli
protože jsem skrátka titlivý člověk
o tom, že jsem antisemita
nebo manipulátor
nebo různé homofobní útoky
narášky
s mým vnitřním světem
prostě pohnuli
to co potřebuju říct náhlas je to,
že nejsem antisemita
že se snažím dělat

co nejpodstivý práci, kterou dělám
a že v tom chci i dal pokračovat
a co se týče nenávisť
ať už vůči Vojtovy Boháčovi
vůčím jim kolegům a kolegyním
módnému
vůči izraloucům
i vůčit civilistům v palestíně
si mi přičí na tolik, že
považu opravdu za důležitý tohle říct
a možná na to navazuje
ještě jedna otázka, která se týká chyb
a to je, jak se k mě vlastně
jako médium stavět
jak se k tomu stavět, když se tak strašně rychle
strácí důvěra Honzo
Já zase udám reklamní okenku
na tu knížku
v předmuvě píšu, že no vynášené
profes o co znak nedokonalosti
nevím, jestli jsou všichni uvědomí
při tom provozu, který tu máme
tím, že jsme celostátní
není k víceméně
a máme poklídát úplně všechny témat
a tak všichni chtějí dokonalost
v každém tom výstupu
kterému u nás dojde
což ale v těch kapacitách, které máme
samozřejmě není jako možné
a těch chyb, kterých je děláme
jako každý neněkolik
od překlápů až po špatnou formulaci
tohle byla jedna z nich
o jenom než časnou formulaci
kdyby to nebylo v tak citlivém tématu
jak si po toho možná níkno pořádně nevšimné
a my
ty chyby prostě
odhalujeme, jsme na něj upozorování
štenáři, opravujeme
a nikdy
se za ně nechovááme respektive neříkáme
že se nestali, ale přiznáváme se k ním čelem

někdo říkal právě
v té sovislosti, že to jako desinformátoru
to co se stalo
já jsem se na to zeptali, jestli už někdy
mluvit se za svojí chybu
a myslím si, že
ty vlastně nezajistíš, aby medium nedělalo chyby
důležité je
hrát čtenáři posluchači
ferovou otevřenou hru
a myslím si, že u nás
je to výmečně nastavené
tak, že čtenáři opravdu vědí
co děláme
a vědí, pokud uděláme
jaký majšteštyk, jako v tom nepřípadě
tak se dozvedí, co se stalo
a co se stalo s tím
potom
a jak se to opravilo
a to myslím si, že odděluje
důvěry hodná media
od těch nedůvěry hodných
a někdo čeká, že dokonalost
je překáždu kou dobrého
a když po nás někdo chce být dokonalý
tak já mu jako garantů už nemůžeme být
protože prostě vy potřebujete napsat
co nejrychlý
fundovanou analízu
ideálně jako do 5 minut
o teď věci, co se stala
nejste tam, na tom místě
a tak dál a tak dál
ale příjdom všichni chtějí, jako vědět, co se stalo
a zároveň
ty věci jdou proti sobě
i na roky čtynářudou
proti sobě dost často
takže myslím si, že
pokud bylem hledat dokonalost
tak i nikdy nenajdem
byť oni máme usilovat
a naopák

pokud budeme jako vědět
že ten druhý s námi
hraje fair
tak se myslím, že to bude
ta správná přesta
a
jako na světě
já říkám dlouhodobě
nejdou dobrý a zlí lidé
ale jsou chybuující
a zlí lidé
a já vzázem na ty chybuující
a na ty, kteří to prostě
se k tomu pak umí postavit čolemno
děkuju za sebe
reflexy obyma
Evy
ty, jako jediná
tady z nás
vlastně nejsešno vinářka
jak z tvího pohledu
bude vypadat enko za 5 let dalších
no doufám, že krásně
zabereme několik dalších patr
tohoto domů
a rozšíříme
určitě, já sam jenom chtěl říct,
že i provoz dělá chyby
nam příklad jsme nedávno rozeslali
úplně špatně
většině našich předplatitelů
informaci o tom, že jim skončilo předplatné
a během asi sedmi minut
jsme se všem zase strašně umlouvali
není to úplně tak,
že bych dělali jenom novináři na tomto světě
ne, enko
enko má místo
v České republice, já jsem
krásně ráda, že enko píše tak,
jak píše na vzdory všem, chybám,
protože já jsem konečně našla noviny,
které, ešte je to trochu poznamenáno
tím, že vidím ze vnitř, jak vznikají,

ale, že
existuje spravodajství,
které nejde jenom po povrchu
a vždycky se aspoň snaží
dát čtenáři informaci,
která je trošku hlupší a analitická,
což je to, co mě
před existencí enka vždycky chybělo
České republice, rozhodně
spravodajství. Takže
tohle, když enko udrží
nabere větší počet
předplatětelou, čím špádem nabere větší počet
lidí, tak bude zpracovávat
čím dál tím šerší témata a jak říkám,
bude mít čím dál tím víc patter,
stolu a já
budu mít víc akušroubováku
a složek v různých
zamykacích skříních a
doufám, že mnohem méně
neprůstřelných vest a
helem, kterým budu vybovovat
naše kolegibry, nebude tolik válek
tohle už vznit trošku jako promluva
kandidátky na Miss České republice,
ale ve skutečnosti prostě dělá
doufám, že to všechno vyjde
a že to bude, já vím, že to nebude
pokračovat rychle, takže pět let asi
není, takže Deníken bude dvojnásobný,
ale strašně bych si přála, aby
i dál uspěl a aby dělal
nebo dostal ještě větší šanci dělat
tu práci, kterou dělá
ve větším měřítku.
Co dá? 10 letý médium
kdy pořád ještě mladý médium?
Já budu trošku
možná znít ozvěnou
Evy. Já si myslím, že v tom podstatném
bysme se neměli změnit,
že
ta důležitost toho úkolu,

tak jak jsme si je definovali před těmi pěti lety,
když enkov vznikalo,
takže bude stejně důležitá
a já se obávám, že možná ještě důležitější
i za těch pět let, protože to,
co vlastně zažíváme
vlastnosti je zahlcení informacemi
nebo něčím, co se za informace vydává
s fenoménem
umělé inteligence
tento problém bobtná
multiplikuje
problém nebo příležitost?
Nebo příležitost
pro někoho záleží na umyslech
dotičného
tak role toho,
kdo na sebe bere z odpovědnost
že ty informace bude trdit
že je bude rozlišovat
podle důležitosti
že je bude ověřovat
že bude upozorňovat na to
a na ty, kteří umyslně
do veřejného prostoru
vypouštějí dezinformace
manipulativní informace
manipulativní interpretaci událostí
a že se bude snažit
dál držet a svítit
tím reflektorem
tak velkým jak budeme mít a čím větší
tím větší naše role bude
svítit na to, co je důležité
a čemu je třeba věnovat pozornost
aby jsme si byli schopni
zařídit život
v tomto prostředí, ve kterém je nám dáno žít
ať už je to tato země, nebo je to
tento kontinent, nebo je to tento svět
tak myslím si, že
tahle ta role médií
a tak jak se jí enkos snaží chápat
těch pět let

takže bude za pět let stejně důležitá
nejledůležitější
a věřím, že my si dokážeme udržet
mít toho našeho mikrospolečenství
redakčního nastavené v stahy
a podmínky tak,
že budeme schopni tomu úkolu dostávat
minimálně tak dobře jako do teď
Vůbec nevím jak z těch velkých slov
jsem mám dostat o tásce, která
kterou jsem plánoval použít jako poslední
Já jsem zvyklej
že k nedoznání dostávám dárky
začnout takhle
enkoslavý pět let
si víte kam míhrim
Honzo
Já nevím, mám se ptát na přímo
nebo už přemějšliš jak odpovíš
a co čtě náře
Má narodně enko, takže doufám
že nějaký dárek dostane
ale
ale ne, já bych
enku přál
přál co nejvíc lidí, kteří
chtějí
informace
chtějí dobré informace
kteří nad nimi chtějí
přemýšlet
že vlastně bych
si přál vlastně téhle zemi
aby bylo co nejvíc lidí, kteří
si tu hodnotu
dobrých informací uvědomují
a nemusí připláci zrovna enku, to nejde
ale
že
by byly tím pádem
připraveni o těch věcích přemýšlet
nedat na první dobrou
nepodlegat prvním signálním
na sítích

dáči občas nadlet odstup
když je ti něco, co si jim tak zvaně na první dobrou
nerejví, my jsme ten během těch pěti let
naštvali fakt nad úplně každým
něčím jinim

a
že pokud tohle bude
tak pak i do enku bude si silné
protože si myslím, že část těch
lidí dá přednost i nám
ale o to nejde, o to, že
tahle země pak má šanci
se posluvat k lepšímu
zatím to v některých tématech
minimálně vypadá, že se fakt topíme
v ideologických poučkách, které po sobě
stříli jedna strana na druhou
a zpátky
a když vidím, jaka
vypadá učas úroveň
jako v jiných zemích
o tom, co ze sebou dokažu udělat
jak rychle a produktivně, konstruktivně
a když to porovnám s tím
když jsme za ciklení už třicet let tady
a není toho konec
tak tohle je to
přání a dárek, kteří bych
přal, nejen enku
narození nám, ale k jeho
10. a vlastně přemjedím tady
které za něco stojí
a nám všem
takže tohle mě napadlo, když se řeknou
narození nejenka
ty máš asi smůlu
takhle, ty si nevyužil dvě příležitosti
jedna z nich byla
zlepšit mi denle, to je v pořádku
a ta druhá byla
znova zmínit a teď už normálně
formálně tu knížku, kterou si lidi můžou koupit
a taky, že můžou, pokud
můžou, která posluchají opravdu dneska

to znamená v úterí
přijít za pařit dneska s náma večer
přijítte za pařit
počkej ale kám, že
právě teď probíhá konference
dyníku N, jsme připraveni
tak probíhá v kine světozor
a hned po ní
v 7 hodin večer
v technologickém centru umprům
což je tady za rohem
v zaredakcí
počkej, tady za rohem oni jsou u ní mají sluchátka
takže je to blízko metranárodní
tak v 7 hodin odsartuje
oslava pát tých
nároženě dyníku N
pochřítíme tam 3 knížky hned na jednou
teda každou postupně, ale jako vlastně na jednou
a bude tam velký dor
který nám
připravedlá cukrát na mišák
a zároveň tam budeme dražit
spoušloch kterých
osobných i neosobných věcí
klobouk zdiše pokorne
seba klobouček zdiše pokorne se kterým hlítkovala
pražském hradě
a pak za to dostala českoslenickou
novinářskou cenu veřejnosti
takže ten rozhovor
sice nejdí sluší zdiše
ale vy ho můžete mít
klobouček
můžete mít
a pomoci tak nezávisle novinářině
zase nějakým vlastným příspěvkem
ševej dva toho stílenca si mňka něč
provozní řiditelka Deníku N. Evarmancovova
a šef redaktor Deníku N. Pavel Tomášek
Všechno nejlepší
Tobě taky
Všechno nejlepší Felipe
Všechno nejlepší

Všechno nejlepší
Všechno nejlepší
Felipe
Všechno nejlepší
Felipe
Všechno nejlepší
Felipe
Všechno nejlepší
Felipe
Můj tým tážím
Josef
na film jirikovovidění.czc